

Holly Webb

Liisi kaipaa hoivaa

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Säde Loponen

Karisto
Hämeenlinna

Williamille ja Robinille

Englanninkielinen alkuteos *Lucy the Poorly Puppy*

First published in Great Britain in 2011 by

Stripes Publishing

An imprint of Little Tiger Press

1 The Coda Centre, 189 Munster Road,

London SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2011

Illustrations copyright © Sophy Williams, 2011

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto /

Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41854-2

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

Ensimmäinen luku

”Bella näyttää tosi pulskalta!” Lauren tähyili keittiön pöydän alla olevaa beagle-rotuista koiraa. Bella istui perheenjäsenten jaloissa ja näytti tuntevan olonsa hieman tukalaksi. Koiran vatsa oli valtava ja ilme kärttyinen.

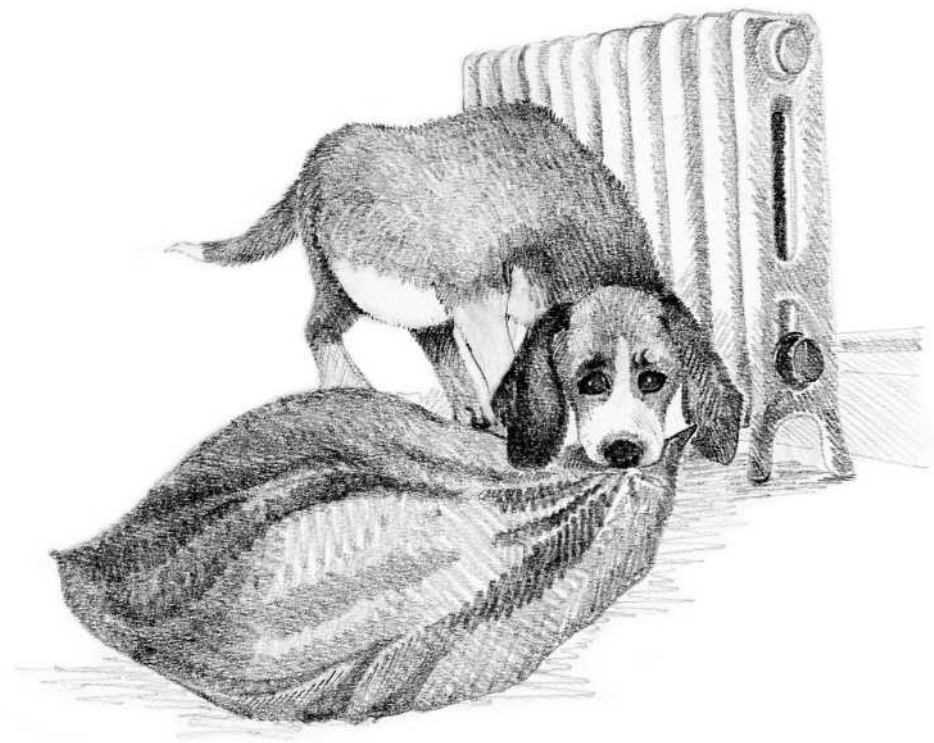
Isäkin kurkisti pöydän alle. ”No, se saa ihan pian pentuja. Mittaan myöhemmin tänään Bellan ruumiinlämmön, niin saamme tietää, onko se laskenut.”

Lauren nyökkäsi. Viimeisten viikkojen aikana perhe oli mitannut Bellan ruumiinlämmön säännöllisesti, koska eläinlääkäri Mark oli kertonut sen olevan paras tapa saada selville, milloin syntys olisi lähellä.

Bella kömpi kankeasti pöydän alta ja raahusti suuren, pehmeän punakankaisen tyynynsä luo. Se tarttui kulmaan hampaillaan ja veti sen lähemmäs lämmitintä. Sitten se asetteli tyynyä kuonollaan pitkän aikaa, ikään kuin se ei olisi saanut pedistään ihan sellaista kuin olisi halunnut.

Lauren katseli koiraa toiveikkaana. ”Voisiko tuo olla pesänrakentamista?” hän kysyi.

”En tiedä. Voihan se olla...”, hänen äitinsä sanoi epäröivään sävyyn. Bella odotti ensimmäistä pentuettaan, ja perhe oppi koiran tiineyteen liittyviä asioita sitä mukaa kuin tilanne

eteni. Laurenin äiti oli tosin ostanut kolme aiheeseen liittyvää kirjaa.

”Meidän täytyy lähteä kouluun”, isä sanoi ja osoitti kelloaan.

Lauren huokasi. ”Olen varma, että Bella saa pennut juuri silloin, kun minä olen koulussa, ja

haluaisin tosi mielelläni olla läsnä. Enkö voisi vain jäädä kotiin? Nyt on lukukauden viimeinen päivä, emmekä me oikeasti tee enää mitään tärkeää.”

Äiti pyöritti päätään.”Ei käy. Etkö muka halua hyvästellä ystäviäsi? Et näe suurinta osaa heistä kuuteen viikkoon.”

Lauren kurtisti kulmiaan. Äiti oli oikeassa. Lauren rakasti maalla asumista. Heidän kotinsa oli vanha maatila, ja sen puutarha oli suunnattoman suuri. Entinen navetta oli nykyään vanhempien työhuone, ja pihan toisella puolella oli lato, jossa Lauren sai leikkiä. Asiaan liittyi kuitenkin myös huonoja puolia. Lauren asui kahdenkymmenen minuutin ajomatkan päässä kylästä, jossa hänen koulunsa sijaitsi, ja hänen parhaan ystävänsä Millien luo ajoi koululta vielä parikymmentä minuuttia toiseen suuntaan! Vaadittiin

paljon suunnittelua, jotta tytöt pystyivät näkemään toisiaan loma-aikoina.

Lauren haki laukkunsa ja lahjan, jonka hän oli hankkinut opettajalleen neiti Fordille. Hän katsoi vielä viimeisen kerran Bellaa kulkiessaan keittiön ohi. Kaunis valkoruskea koira kääntyi tyynyllään sen näköisenä, ettei mukavan asennon löytäminen ollut helppoa.

”Voisitko vielä pidätellä sen aikaa, että ehdin palata kotiin?” Lauren pyysi. Bella katsoi häntä suurilla surumielisillä silmillään. Lauren silitti koiraa hellästi. ”Ymmärrän, mitä tarkoitat. Haluat päästä nopeasti takaisin normaaliin olotilaasi. Jos synnytyksen aika on tänään, voimia siihen, Bella. Saat varmasti upeita pentuja ja huomaat, että touhu oli vaivan arvoista.”

”Se on takuulla jälkeinpäin hyvin väsynyt”,

isä huomautti. ”Meidän täytyy pitää siitä hyvää huolta. Muistan vielä hyvin, millaista meillä oli, kun vanhempieni Rusty-koira synnytti. Olin silloin vähän vanhempi kuin sinä nyt. No niin Lauren, lähdetäänpä nyt, jottei myöhästyä.”

Kun he tekivät matkaa kuoppaista tietä pitkin päätiestä kohti, Lauren kysyi: ”Kuinkahan monta pentua Bella saa?”

Isä pudisti päätään. ”Vaikea arvioida. Äitisi ostamien kirjojen perusteella lukumäärä voi olla mitä vain yhden ja neljäntoista väliltä. Rusty sai vain viisi pentua.”

Lauren rypisti otsaansa. ”Niitä on pakko olla enemmän kuin yksi. Bella on valtavan kokoinen.”

”Olet varmaankin oikeassa – se on tosi iso. Kyllä niitä varmasti melko monta tulee”, isä myötäili.

Isä huokasi, kun hän katseli Laurenin säihkyviä silmiä ja jännittynyttä hymyä. ”Lauren...”

”Mitä?” Lauren kääntyi katsomaan isää huolestuneena.

”Muruseni, muistathan, ettemme voi pitää pentuja. Ne kaikki menevät uusiin koteihin.”

Lauren epäröi hetken. ”Tiedän”, hän sanoi hiljaa. Hän oli jonkin aikaa vaiti ja lisäsi sitten: ”Me saamme kuitenkin pitää ne pari kuukautta, eikö niin? Voin leikkiä niiden kanssa koko kesäloman ja pidempäänkin.”

Isä nyökkäsi. ”Olet oikeassa. Tietysti meidän tulee niitä ikävä, mutta luopuminen on helpompaa, jos pidämme mielessä, ettei niiden ole tarkoituskaan jäädä meille.”

”En unohda sitä”, Lauren lupasi. ”Oi, tuolla on Millie! Voitko pysäyttää tässä? Voin kävellä

loppumatkan hänen ja hänen äitinsä kanssa.”

Isä pysäytti auton. Lauren hyppäsi ulos ja heilutti kättään parhaalle ystävälleen.

”Hei! Miten Bella voi? Ovatko pennut jo syntyneet?” Millie kysyi hengästyneenä.

Lauren pyöritti päätään ja hymyili. ”Bella käyttäytyi tänä aamuna tosi oudosti. Se asetteli petiään ihan kuin olisi yrittänyt rakentaa siitä pesän. Voi olla, että meillä on pentuja, kun palaan kotiin!” hän sanoi ja heilutti koululaukkuun innostuneena.

”Olet niin onnekas”, Millie sanoi. ”Äiti, voimeko me ottaa yhden Bellan pennuista? Joooko?”

”Voi Millie, tiedät että se olisi minustakin ihanaa”, Millien äiti sanoi samalla kun nosti Millien pikkusiskon Amyn parempaan asentoon sylissään. ”Nyt ei vain olisi reilua ottaa koiraa.